

била, следъ като извести на Симеона за падането на Зоиното правителство и му изяви миролюбивото настроение на новото, да му предложи да сключатъ траенъ миръ. Това посолство било снабдено и съ писмо отъ патриархъ Николая, въ което последниятъ се старае съ съвети въ една мека умоляюща форма да убеди Симеона да се съгласи да сключи миръ. Заедно съ това писмо патриархътъ едновременно изпратилъ още две писма: до „българския архиепископъ“ и до „първия човѣкъ на Симеона“, вѣроятно кавханъ Теодора. Въ тия писма патриархътъ, като посочва длъжността на адресатитѣ да се грижатъ постоянно за поддържката на мира, моли ги да ходатайствуватъ предъ Симеона за възстановяване мирнитѣ отношения между България и Византия. Обаче нито специалното посолство, нито Николаевитѣ писма не повлияли върху Симеона: той не само не счелъ за нужно да отговори на мирнитѣ предложения отъ Цариградъ, но и задържалъ при себе си византийскитѣ пратеници.

Новата война въ 920 год. Симеонъ открилъ съ това, че една частъ отъ войскитѣ си пратилъ право на югъ въ Тракия, а друга частъ — на юго-западъ, които бързо навлѣзли въ Тесалия и стигнали далечъ на югъ до гр. Коринтъ, безъ да срещнатъ сериозна съпротива. Целта на това нахлуване въ южнитѣ области на полуострова е очевидна: Симеонъ е искалъ да предизвика отново византийското правителство, както и въ 917 г., на открита война и, като нанесе нѣколко силни удара, отново да се яви предъ Цариградъ и да продиктува самъ условията на тъй много желанія отъ Цариградъ миръ. Обаче Романъ Лакапинъ, предвиждайки, колко мжчна и гибелна ще бжде за слабата империя открита война, решилъ да действува по дипломатически пжтъ и да се опита по миренъ начинъ да постигнатъ прекратяване на опасната война. Съ воденето на тая политика билъ натоваренъ патриархъ Николай, който до самата си смъртъ станалъ главенъ факторъ въ политическитѣ отношения между България и Византия.

Получавайки известия за успѣха на българското оржжие и за жестокоститѣ и опустошенията, съ които сж придружавали българскитѣ завоевания, византийското правителство почнало да се страхува не само за загубата на ромейскитѣ владения на полуострова, но и за самата империя. За да се отстрани тая опасностъ, решено било да се устрои лична среща на патриарха съ Симеона, като искали да използватъ станалото презъ юлий 920 год. твърде важно събитие въ Цариградъ — възстановяване спокойствието и единството на цариградската църква, което бѣ нарушено още въ 906 г. по поводъ на четвъртия бракъ на Лъва VI Мждри. И наистина, веднага следъ закриването на събора, на който било прогласено унищожението на църковната схизма, патриархъ Николай съобщилъ на Симеона, както и на много други важни лица, съ писмо, че се е прикратило „господството на демона въ ромейската църква“, и го моли да сподѣли заедно съ него радостта, защото той добре разбиралъ, какво голѣмо значение има това за общия миръ. Главната обаче цель на това писмо, въ което патриархътъ се старае да разположи къмъ себе си Симеона, като изтъква и възхваля личнитѣ му качества, била да иска отъ българския царъ лична среща, като мислилъ, че подъ влиянието на новото събитие по-лесно ще въздействува върху Симеона въ полза на мира; той дори посочвалъ гр. Месемврия като мѣсто за срещата, което се намирало на срѣдата между Цариградъ и Преславъ.

Това предложение отъ Цариградъ дошло тъкмо на време. Защото българскитѣ войски, които били изпратени въ Тракия, и чиято задача била, следъ като се спуснатъ на югъ къмъ Галиполския полуостровъ и завладѣятъ Галиполи, да се опитатъ да излѣзатъ на малоазийския брѣгъ и да завзематъ насрещния градъ Лампсакъ, били вече на пжтъ да изпълнятъ задачата си